

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 Y
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
 núm. 27, pis 2.º
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
 cada trimestre
 ESPANYA, 8 rals.
 CUBA Y PUERTO RICO, 16.
 ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

AVENTURAS NOCTURNAS.

Fosca es la nit: las camas me fan tentinas, lo cap se m' en vá, los fanals del Passeig de San Joan despedeixen llumenetas, tèrbolas com los follets dels cementiris: tot es trit y fúnebre. Lo mèu cos se sembla al de una coqueta quan la frescura dels polvos no logra mitigar la ardència de son cutis herpetic: l' aire fret de la matinada no pot tampoch treure'm la escalfor de la pell. ¡Vés qui 'm feya menjar y beure en tanta de manera! Y luego m' hi tombat quatre tasses de café que en compte de ajudarme la digestió, m' han acabat de excitar lo sistema nerviós....

¡Ditxosos balls y ditxòs carnaval.... ¡Ja voldria que tot s' hagués acabat. ¿Y que s' haurán fet tots los companys, are que hi penso....? Jo quan menos he conegut que no estava bò.... pero ¿y 'ls altres...? Allí crech que s' han quedat bebentse 'l conyach com si fos aygua clara.

Lo millor de tot será una bona caminada; aixis entraré en reacció y distrauré 'l cervell dels vapors alcoholíchs que l' abrumen.

Estich espantat de mi mateix.... Me sento ab massa dalit y forsa.... Caminém, donchs, una bona estona... fins que la fatiga m' rendeixi. Potser de aquest modo la son 'm vencerá y podré anarme'n á la nona.

Pero per més que camino aquella agitació no 'm passa; l' insomni aumenta per graus y las arterias lateixen cada volta ab més violencia.

Sento tocar las tres de matinada lluny, molt lluny, potser á sota mèu y tot.... ¿Es que caminant á la ventura hauré arribat á la montanya de Monjuich....? En efecte allò negre no pot ser res més que 'l mar. ¡Vaya una passejada!

¡Quin contrast més espantós!... Allí baix tot es bullici, emveja, despit, coquetisme, ganas de fer creure al próxim que un se diverteix; aquí dalt en cambi tot es tranquil·litat y misteri.

Las rocas despresas de las vertents per la forsa de la barrinada semblan animals antidiluvians que jeuhen aletargats, esperant lo retorn de la séva época; las easas de la ciutat fan l' efecte d' un concili de fantasmas; los branquillons que m' entrebancan tenen l' aspecte de serps y 'ls arbres espurgats d' aprop del marge prenen las formas de gegants corpulents, disposats á aplastar d' una manotada á l' infelís mortal que s' atreveixi á prosseguir la séva marxa.

¡Aixó hi faltaba...! ¿Qu' es aquell bulto? Un lladre se m' acosta.... Si si... aquella sombra sols pot ser un lladre.... en aquesta hora cap home de bè corra per aquets encontorns... ¡Infelís....!

¿Con qué amartellas una pistola y avansas dret á mi...? La por me cega, las camas y 'l cor se m' oprimeix: vull cridar y la véu se 'm nua.... ¡Coratje, donchs! A deixarme matar sempre hi soch á temps.

La sombra posa 'l genoll á terra per apuntar millor... ¡Are es l' hora! Pego correguda donant un crit feréstech, caich d' un brinco sobre d' ell y mentres li poso una mà al coll per subjectarlo, encare que debilmente perquè 'l vigor m' abandona, la pistola li cau dels dits com una joguina de las mans de un noy.

Al estupor tot de un moment succeheix una sorpresa molt més inesperada encare.

Lo mèu adversari, no 's defensa; molt al revés: cau estirat y ab la vista dirigida al cel murmura confusament una pregaria... Proba de ferme la senyal de la créu, y anyadeix ab paraulas tremolosas:

—Fuig, mal esperit... No... no... ja no 'm vull suicidar!.....

—Lo millor será fugir camps á través recullint l' arma homicida, penso jo: si li deya que no soch en Lluçifer, demá aquest jove m' hauria de quedar reconegut.... y al veurem li cauria la cara de vergonya...

—No... val més que no 'm conegui.

Y vaig posar en planta 'l mèu pensament. May he tractat de humiliar á ningú ni de atribuirme favors deguts á la casualitat; aixó 's deixa per la gent orgullosa.

Y corrent ab més forsa que may, no vaig parar fins que un raig de lluna, sortint de rellisquentas per entre la nuvolada, vá mostrarme 'l camí de la ciutat.

II.

¡Hi ha gent que de tot ne sab treure partit...!

Després del Carnaval, la Quaresma.

Per la Quaresma anava á sentir los sermons del pare X, no perque 'ls tals sermons del Pare X, m' agradesin, sino per....

Vaja res.... cosas de fandillas.

Lo pare X, formava part de una d' aquestas companias de missionistas xabacans que van pè 'l mon com los *cómichs de la llegua* y donant tantas funcions á tant, allá hont los llogan y 'ls pagan. En lo primer sermó vá donar llenya á n' en Bismarck que no crech que s'hi capfiqués gaire. En lo segon vá dir que de la sardina se n' havia de dir peix blau. En lo tercer vá atacar als espiritistas, que per cert no se 'n van posar cap pedra al fetje.

En lo quart vá retallar als liberals, los quals tampoch van amohinars'hi gaire.

Y en lo següent vá dir y comentar los miracles de la senmana.

Allí vá explicar lo cas que acabo de referirlos y en lo qual hi feya jo 'l paper de dimoni de comedia de màgica.

Jo tenia banyas cargoladas, orelles llargas, qua vermella, ulls de foch nas asquerós y plé de berrugas, etc., etc....

De prompte sulfurantme al veure que se 'm tractaba tant malament vaig fer un crit que 's vá sentir de tota l' Iglesia.

—¡Ara fos á fer l' hauria deixat matar per burro!

No se com hauria acabat la cosa si la meva promesa no m' hagués detingut ab una mirada. Ella tampoch se podia aguantá 'l riure.... Inútil es dirlos que ja estaba enterada del cas.

¡Hi ha gent.... que de tot ne sab treure partit...!

MIQUELET.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Vamos, ja 'm tenen altra vegada al seu servey. Gracias á las suadas que m' han fet arrancar aquells confitets que 'm vá doná 'l doctor de la *maopatia*, m' ha passat enterament lo cadarn, aquell panteig que m' havia fet posar una véu pitjor que la de las trompas del Liceo quan sonan un *si bemol*. Figúrinse quina caponada més embussada debia tenir!

Aquella xiulada del *Faust* me vá fer més mal que una pedregada seca á las vinyas. Jo 'ls asseguro que si 'm torna á succehir haig de fer citar al marqués dels ulls de poll á ca 'l arcaldá de barri per ferli pagar la cura. ¡No ha patit poch lo pobret del mèu amor! Hi ha hagut dias que ha suat tant ell com jo mateixa. En fi, ja s' ha passat y ab molt de gust y contento torno á pendre la ploma per darlos compte de lo que ha succehit aquesta senmana.

Lo marqués dels ulls de poll creyent, sens dupte, que vivint en un pais de católichs podria fer lo seu Agost encare que sigui 'l Mars vá determiná posar l' últim dissapte *L' Hebra* en lo gran Teatro.

¡Pobre senyor, vá errar ben bè la calada!

Ell ja vá procurar presentarla ab atractiu, fins vá llogar cantants nous; pero ¡cal *ni por esas*, lo porch se li torná truja. Per aixó, no creguin que la Sra. Cassó y el seu senyor ne varen tenir la culpa. Son un parell de *Cassons* que ni per treure aygua serveixen. Ella, que feya la jueva, es més llarga que un estrenyinator y més magre y desgarbada que una canya d' haver nius, ab una véu, que encare no puch saber d' ahont dimoni li sortia. Té una manera de cantar que més que cantar sembla que vol tirar capellans. Si jo tingüés d' enraonarhi portaria sempre 'l paraigüas. Aixis es que 'l públich cremat li vá pagar una felpa, d' alló, de cal general.

¿Y 'l seu marit? ¡Mare de Déu! ¡Pobre *Eleazar*! Ja li vá costar ben car voler fe 'l paper de juhéu devant d' un públich católich y al mitj de la Quaresma. Sense massas ni bastons li van donar una pallissa que me 'l van deixar com nou. ¡Es clar! Si canta sempre ab lo nas y es tant barruer y tant... en fi que no pot anar.

Feya la princesa *Eudoxia* la Sra. Ricci y cantá la séva part com ho canta sempre tot. ¡Creguim Sra. Matilde! sino 's fá treure aquell trunfo que li escalda tant la gola no farà may res de bò. Tots los paperets que canta 's ressenten del mateix; las glándulas van massa endoyna.

¿Y l' altre tenor D. Leopoldo lo *principe del Imperi*?

Es un tenor de gracia per cert ben poch graciós.

¡No 'm vaig alegrar poch al veure en lo tercer acte com la xicota cremada conta que li volia amagar l' ou y li esbulla tot lo marro que ja tenia á mitj coll!

L' únich que pogué passar fou lo baix Sr. Mirabella.

Lo paper de Cardenal vá ser un xich aplaudit; ¡no es extrany, vá tan bonich!

Hasta 'l mestre Dalmau al dirigir l' orquesta semblava que tingüés son.

Jo 'ls asseguro que vá ser una *Ebrea* ben magre, no crech que la fassin més y si m' han de creure á mi ja

podem despatxar a la gent y hasta 'ls caballs y tot, puig varen ser més impolítichs juffffff...!

Mirin, un' altra vegada quan n' hagin de treure a la escena fassinlos posar bosseta. Los músichs del contrabaix que sonan a la part dreta encare arrufan lo nas y están fent ganyotas. ¡Vaya! Va ser un regalocasi be arran de tirons.

Ab aixó are dissimulin que tinch encare 'l cap una mica débil y no 'm puch allargar molt; per la senmana que ve ja será molt més extensa y tindrà més expansió la que es sempre servidora de vostés.

LA MARÍA DE CAL SENYOR PEPINO.

LAS QUATRE ESTACIONES.

Sens que 'm costi cap afany y ab rahons certas y bonas, vaig a pintar ab las donas las quatre estacions del any.

La nena de quinze abrils que sols pensa en balls y en flors, y guarda de adoradors cartas y versos a mils; y que sense cap quimera a gosá 'l mon la convida, pinta aquesta de la vida la florida primavera.

Mes aquella amant hermosa que sent cremar dintre 'l cor lo foch intens del amor que la fa estar neguitosa, y ab tal frisanza no viu esperant lo dols moment de rebre 'l sant sagrament del matrimoni, es 'l istiu.

Y quan al peu del bressol cusint ó brodat s' encanta mirant al nen, y 'l hi canta cançons per darli consoli, sent sa major alegría fer caricias al fillet, es, lector, lo tipo aquet la tardor ab sa poesia.

Quan ja lo temps despiadat a la dona ab sanya dura la juventut, la hermosura y la gracia 'l hi ha robat; quan sols compungida al cel son pensament dirigeix, llavors se converteix en hivern fret com lo jell.

Ja veuen que cap afany me ha costat, dant rahons bonas, lo pintar sols ab las donas las quatre estacions del any.

FALÓ.

UN COMPTE CURIÓS.

En una biblioteca de Fransa pot veure 'l tothom qui vulga. 'S remonta a l' época dels frares. Lo firma un tal Jaume Casquin, pintor. Es un compte curiós.

L' abat de un monestir vá encarregarli varias remuntas.

—¿Quan valen? vá preguntarli 'l abat acabada la feyna.

—Valen 78 escuts.

—Agafi un tros de paper y dónguim detalls cosa per cosa.

Lo pintor Jaume Casquin vá pendre la ploma y vá escriure lo que segueix:

	Escuts.
Per corretjir y embarnissar los déu manaments.	5
Per pintar la cara a Pons Pilat y posarli una cinta al barret.	3
Per fer una qua nova al gall de sant Pere y retocarli la cresta.	3
Per daurar l' ala esquerra del ángel Gabriel.	4
Per afegir un dit a la má del bon lladre.	4
Per haver pintat de vermell la cara de Caifás.	5
Per renovar lo cel, afegirhi dos estrelles, daurar lo sol y rentar la lluna.	6
Per vivificar las flamas del Purgatori y restaurar algunas ánimas.	6
Per fer una qua nova a Llucifer y posarli grapas novas.	4
Per ribetejar la túnica de Heródes, posarli dents y ajustarli la perruca.	3
Per posar un pedás a las calsas del sacerdot Anás y clavarli dos botons a l' ermilla.	6
Per posar un parell de polainas novas al jove Tobias vianjant ab l' ángel Gabriely colocali una corretja nova a la maleta.	6
Per netejar las orelles a la burra de Balaam.	5
Per haver posat una pedra a la fona de Davit, engrandir lo cap de Goliat y engreixarli las camas.	3
Per fer unglas novas a Sanson.	4

Per enquitranar l' arca de Noé y posarli dugas mànigas novas a la camisa. 6
Per apedassar la jupa del fill pródich, rentar los tocinos y posalshi una mica de calderada a la menjadora. 5

Aquest compte es auténtich.

PENSAMENTS

RECULLITS DE VARIOS AUTORS ANTICHS Y MODERNS.

Concibeixo molt bé que las aranyas puguin anomenar *Providencia* al poder que 'ls porta a la trenyina moscas pera devorar; pero no sé quin nom deurán haver de dar a n'aquest mateix poder las moscas.—(J. B. Say.)

Quan las cosas no volen conformarse ab nosaltres, nosaltres debem conformarnos ab ellas.—(Fontenelle.)

Mal administrará l' hisenda pública, qui no sab administrar sa casa.—(Plutarco.)

En los negocis humans no es la fé lo que salva, sino la desconfiansa.—(Napoleon I.)

Es tant fácil enganyarse a si mateix sense advertirho, com difícil enganyar als demés sense que ho notin.—(La Rochefoucauld.)

Las lleys son com las trenyinas: los petits insectes quedan agafats entre ellas; los grossos las estripan.—(Anacarsis.)

Los que creuen que 'l diner ho fa tot, solen estar subjectes a qualsevol cosa per diner.—(Voltaire.)

Las fruytas millors son aquellas que han sigut picadas pé 'ls aucells: los homes més de bé son aquells en los quals s' hi ha cebat la calumnia.—(Pope.) (Seguirá.)

BALADA.

(DE LLUIS RATISBONNI.)

TRADUCCIÓ.

La hermosa nina torná a sa casa;
sa pobre mare 'l hi preguntá;
—¿Perqué vermellas tas mans ne portas?
—Potsé una rosa m' haurá punxat.
Sortí la nina: torná a sa casa,
sa pobre mare 'l hi preguntá;
—¿Perqué tos llavis encesos miro?
—Es que una mora me 'ls ha tacat.
Al altre dia torná la nina,
sa pobre mare veyentla entrar,
—¿Dèu, meu, exclama, ¿perqué ta cara contemplo plena de dol y afany?
—Ay mare meva, diu la nineta en plors desfentse; tot s' ha acabat!
jobra una tomba per ta filleta!
jadeu per tota una eternitat!
Morta la nina, sobre sa llosa eixas paraulas s' hi van grabar:
«Quant tant vermellas las mans tenia,
»fou perquè un home las hi apretá;
»quan sa mareta, sa pobre mare veyé sos llavis de roig pintats,
»fou perquè un bes los havia encesos,
»fou perquè un bes hi deixá senyals;
»quan la nineta, pàlida y trista doná a sa mare l' adeu mortal,
»fou perquè l' home que la adorava «la abandoná.»

C. GUMÀ.

ESQUELLOTS.

Quan se parlava de que la peste havia aparegut a Astrakan, en Bismark vá rebre una carta y un susto tot en una pessa.

La carta deya:
«Sr. Bismark: per probarli que la peste no es contagiosa l' hi envio aquests cabells y un tros de camisa de un que n' ha mort. Si dintre 24 horas vosté ja es al altre barri, sabrá tot' Europa que es veritat que la peste es contagiosa. Que Dèu lo guardi molts anys.»

Lo diumenje passat a la tarde no hi cabia al Liceo ni una agulla.

Feyan la *Passió*.
Si es cert que 'ls que ván a véurela pecan, com suposa 'l bisbe, Satanás devia partirse de riure.
Pero tocant a riure crech qu' encare vá riure més l' impressari.

Dias endarrera 'l Sr. Gobernador de la Provincia vá fer una fornada de concejals, per omplir los vuits que hi havia al Ajuntament.

Fins vá nombrarne un que fá sis anys qu' es mort.

¡Magnífica ocasió per nombrarlo inspector del cementiri!

A la sessió del divendres, dels novament nombrats no vá anarn'hi més que un.

Un de mort y un de no gaire viu.
Perque 'l que vá anarhi no hi ha dupte, que déu ser un senyor molt poch espavilat.

Lo més trist es que hi haja una huelga de gas y un' altra de regidors.

Estém condemnats a viure a las foscas, no hi ha més. Ni 'ls metxeros dels botiguers, ni las lumbreras del Ajuntament!

De una botiga del passatge de la Vireyna un granuja se 'n vá endur un parell de botinas.

Los municipals ván agafarlo.
Sembla impossible. 'L tonto duya las botinas a la má. Si al menos se las hagués posadas als péus, potser hauria anat més depressa.

Se publica un periódich de medicina titolat *El sentido católico en las ciencias médicas*.

Ja 'm sembla que 'ls sento preguntar:
—Y bé que ténen que veure las manxulas ab lo Concilio de Trento?

Jo no sé, fins me sembla que 'ls redactors de aquest periódich en lloch de receptor una purga l' hi receptarian a un malalt set anys de *purgatori*.

A un libre-pensador, per curarlo de la mania de pensar per si mateix, l' hi amputarán lo cap.

Als que 's morin de debilitat l' hi prescriurán de juni.

Per compte de aygua de malvas donarán aygua beneyta.

Y en una paraula, son capassos de aplicarli capellans hereus de confiansa, per compte de sangoneras.

Diumenje passat, professó del Jubileo.

Figürinse un remat inmens de ratas de sagristia, de noys d' estudi, de joves que buscan un bon dot, de velles xarugas, alguns militars y un sens fi de cucurullas.

La major part feyan veure que resavan lo rosari. Alguns cantavan l' himne de 'n Candi.

Lo públich s' ho vá pendre a broma y mentres una part cantava la Marsellesa, un' altra part cantava l' himne de Riego.

En tot aixó no sabem pas la religió qu' es lo que hi guanya.

Entre 'ls penitents del Jubileo hi anava 'l Sr. Fontrodona.

Lo públich tot era mirarli 'ls pantalons.
Tothom deya:—Mira, mira 'ls porta llarchs.

Aixó vol dir que tant si ván ab pantalons curts com ab pantalons llarchs, los homes del pés del Sr. Ignasi sempre llaman.

Un pagés se presenta a l' estació del tranvia de Sant Andreu.

—¿Cada quant surten los cotxes?

Un conductor castellá l' hi respon:

—Cada cuarto.

—Vaja, respon lo pagés: jo l' hi donaré una pessa de dos y que surti desseguida.

¿Y qué me 'n diuen de aquesta nova moda de xiulets mediant los quals los homes semblan rossinyols y canaris?

Ja son tants los qui la segueixen que 'm sembla que ja es hora de que l' arcalde pari las telas, y als que incomodan massa a la gabia.

Y que refilin tant com vulgan.

A Tremp diu que la verola fá estragos.

Res: es la felicitat del pais que are 's publica ilustrada ab *grabats*.

Dimars al carrer de l' Hospital, un capellá baixant del tranvia s' entrebanca ab la sotana y 'l mantéu y cau a terra.

Vá donar uns quants passos de quatre grapas, hi havia fanch, y vá aixecarse ab cada llántia que ni la de un altar.

Jo no sé aquests senyors qui 'ls fá aná ab tranvia.
¿Qué no 'u saben qu' ells y 'ls adelantos del progrés están renyits?

Molts bitllets de la loteria nacional corresponents al últim sorteig estavan fetxats a Madrid en la següent forma:

«Madrid veinte y dos de Marzo de milochocientos nueve.»

Ja sabia jo que a Madrid tenian molta gana.

Pero, francament may me hauria figurat que de una glopada's empassessin setanta anys.

Dijous passat l'Ajuntament vá donar un dinar de despedida al general Blanco.

Algun concejal proposava pagarlo cada hù de la seva butxaca; la majoria vá estimarse més que pagués Barcelona.

¡Bravo!
Aixó 'm recorda 'l quènto d' aquell que deya:
—¿No dius que tens mitj ral? Donchs compram un cigarro y 'l fumarém tots dos. Es á dir mentres jo 'l fumaré, tu escupirás.

EPÍGRAMAS.

Donava's certa importancia l' advocat de un criminal de haver lo parer fiscal volcat á tercera instancia, y deya així al sentenciad:
—«Tres cops la pena de mort volgué imposa'us; mes per sort de dugas vos he salvat.

X. F.

—M' he promés ab la Cinteta, que 't sembla?—Si no sigué tant lletja y tingué dinés podria aná una miqueta.

X. F.

Van trucar al pis de 'n Roch sent ell dins y no volguent obrir, va cridá al moment:
—Anéuse'n que are no hi soch.

A. A.

QUÈNTOS.

Un senyor arriba de fora. Un camálich l' hi puja 'l bagul á un quart pis.

Lo senyor l' hi dona una pesseta.
—Val vuit rals, diu lo camálich.
—No dono un quarto més, respon lo senyor.
Lo camálich exclama:
—Sino pèl sino, agafo 'l bagul y l' hi torno á portar á baix.

Un juga y pert cinch duros; no 'ls tèn y 'ls queda á deure.

L' endemá 'l deudor troba al acreedor.
—Me sab molt grèu; pero no tinch un céntim. No obstant si vosté vol lo pagaré ab algun servey del mèu ofici. Badi la boca.
—Qué vol fer?
—Soch dentista y l' hi arrencarè cinch caixals. Caixa per duro.

Un curandero s' alabava de tenir un remey segur contra las mossegadas dels gossos rabiosos.

Van presentarli un malalt atacat de hidrofobia, vá aplicarli 'l remey y vá morirsi.
—M pensava l' hi deyan qu' era segur.
—Segurissim, responia 'l curandero: contra las mossegadas dels gossos m' hi jugo 'l cap.
—Y donchs ¿perqué s' ha mort?
—¿Y qui us diu que fos un gós qui vá mossegarlo?
—¿Donchs qui havia de ser?
—També hauria pogut ser unaegossa.

Un senyor de una casa bona tirava requiebros á la cambra.

—¿Sabs que m' agradas molt Roseta?
—Tè unas cosas vosté.....
—¿Sabs que fins tinch por de enamormar-me de tú?
—Vosté se 'n burla.... y sent tant guapa la senyoreta....
—Ah, tú ets molt més agradable qu' ella.
—No ho diu pas aixís en Joan.
—¿Quin Joan?
—Ay ay, 'l cotxero de la senyoreta....
Lo senyor vá caure en basca.

Una conversa:
—Adios D. Emilio....
—Com s' entén Emilio?...
—Ay ¡que tonto sò! Are t' havia prèns per en Castellar. Noy dispensa.
L' altre ab tota la formalitat:
—No hi ha de qué.

Vá morir-se un fabricant de caretas y un periodista que escribia 'l seu elogi fúnebre, vá posar al diari:
«Era tant generós, tant caritatiu, tant amich de la desgracia, que per Carnestoltas fins repartia caretas y nassos postissos als pobres.»

Un cirurgiá de fama estava tant fastiguejat del mon, que deya un d' aquests dias:

—No sè com m' hi tornat. Ja no trobo gust en res. Ni siquiera quan serro una cama.

Apuntacions de viatge:
«La carretera era dolènta, y sobre ser dolènta, deya 'l passatjer, arribém al peu de una gran pujada. Lo majoral diu que baixém del carruatje. Ja som á terra.

«A pesar de tot los caballs no poden tirar.
«—Es precis diu lo cotxero que tothom hi posi 'l coll una mica.

«Y ja 'ns tenen agafats á las rodassas: ¡au! ¡amunt! ¡arriba! Després de mitj hora de fatiga arribém al cim de la costa. Tothom está esbufegant. Ay gracias á Déu, diu tothom, que al últim podrém pujar al cotxe.

«—Alto, respon lo majoral, lligant unas cordas darre-ra del carruatje. La baixada es molt soptada, y 'l cotxe 's tiraria sobre 'ls caballs. Que tothom hi posi 'l coll. Mans á las cordas y estirar bè, que 'l cotxe no vaji massa depressa.

«Un viatjer:—Mestre, pregunta ¿Sabriau dir-me si no seria millor que haguéssim anat á peu.

«Lo cotxero, fentse trincar la butxaca de l' ermilla:—Per vostés no 'u sè; are lo qu' es por mi, no senyors.»

Acababa un de fer una conferencia al Ateneo.

—¿Que t' ha semblat? pregunta á un amich.
—¡Magnífich! No hi trobat sino que has estat una mica massa insistent, que has repetit massa 'ls arguments quan tractavas de la missió de la dona casada.

—No es estrany: aixó es fill del mèu sistema de parlar. Lo primer que faig quan parlo en públich es fixarme en la persona que fá la cara més estúpida. Una vegada l' hi trobada, presento 'ls arguments y 'ls hi dono mil voltas fins que la persona escullida per mi 'm sembla que 's demostra convensuda....

En aquest moment s' acosta un amich del conferenciant:

—¡Heu estat sublime! l' hi diu. Una cosa no més hi notat: perque 'm miravau de aquella manera?

Un forner tè un negre per mosso.

—¡Un negre á casa un forner! Si qu' es estrany, diu un.

—No tè res de particular, respon un americano. A América aixó 's véu molt. Los negres son los encarregats de fè 'l pá moreno.

Un fabricant de baguls, l' hi diu á un senyor á qui se l' hi ha mort la sogra:

—Ja veurá, gastishí una dotzeneta més de duros y l' hi faré un ataut deliciós.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Lector, si has estudiat nota haurás vist molt ma primera encar que á mi 'm desespera puig no hi entench una jota.

Si t trobas indigestat ma segona es lenitiu que tot metje lo prescriu y que molts cops jo hi usat.

Ma tercera repetida se diu á tola persona qu' encar que honrada y bufona no tè una regular mida.

Lo mèu tot en temps de fret usan las donas y 'ls nens de dos en dos ¿me comprens? Donchs callém per si 'u has tret.

CHARREINER.

II.

Una noya tres doblada qu' es tot ja dos de petita tè prima perque aprofita molt la seva senmanada

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Tinch grans sense ser persona tinch créu y no soch diner cadena tinch sempre bona,

soch molt amant de la dona...
Ves lector lo que puch ser.

CHINCHOLA FORADAT.

MUDANSA.

Una tot vaig colomar á casa del rích de 'n Tot ell tot content que l' hi arregli y sens tenir tot qu' es molt, ab un bastó de tot, cego, casi bè 'm deixá per mort.

VALLISOLETA.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletas que llegidas vertical y horizontalment digan la 1.ª lo nom de un instrument de música; la 2.ª lo nom de un fruit; la 3.ª lo que portan los serenos y la 4.ª de lo que 's mor' ma cusina.

DOS ESCAPATS DE MISSA.

TRENCA-CLOSCAS.

L' asa del B....

Ab aquestas lletas formar lo nom de una ciutat d' Espanya.

XINO.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9		
					7	6	2	3		
		9	8	3	2	3	6	7		
		1	7	3	6	4	8	2		
					8	2	1	8	4	
					2	8	5	9	1	7

1.ª ratlla: lo que hi ha en molts casas.—2.ª Personatje de l' historia sagrada.—3.ª Part de una nació.—4.ª N' hi ha en molts fabricas.—5.ª En los escriptoris.—6.ª Un líquit.

AIXORAMSUT.

GEROGLIFICH.

• •
• •
+ I :
MARS
V O L S

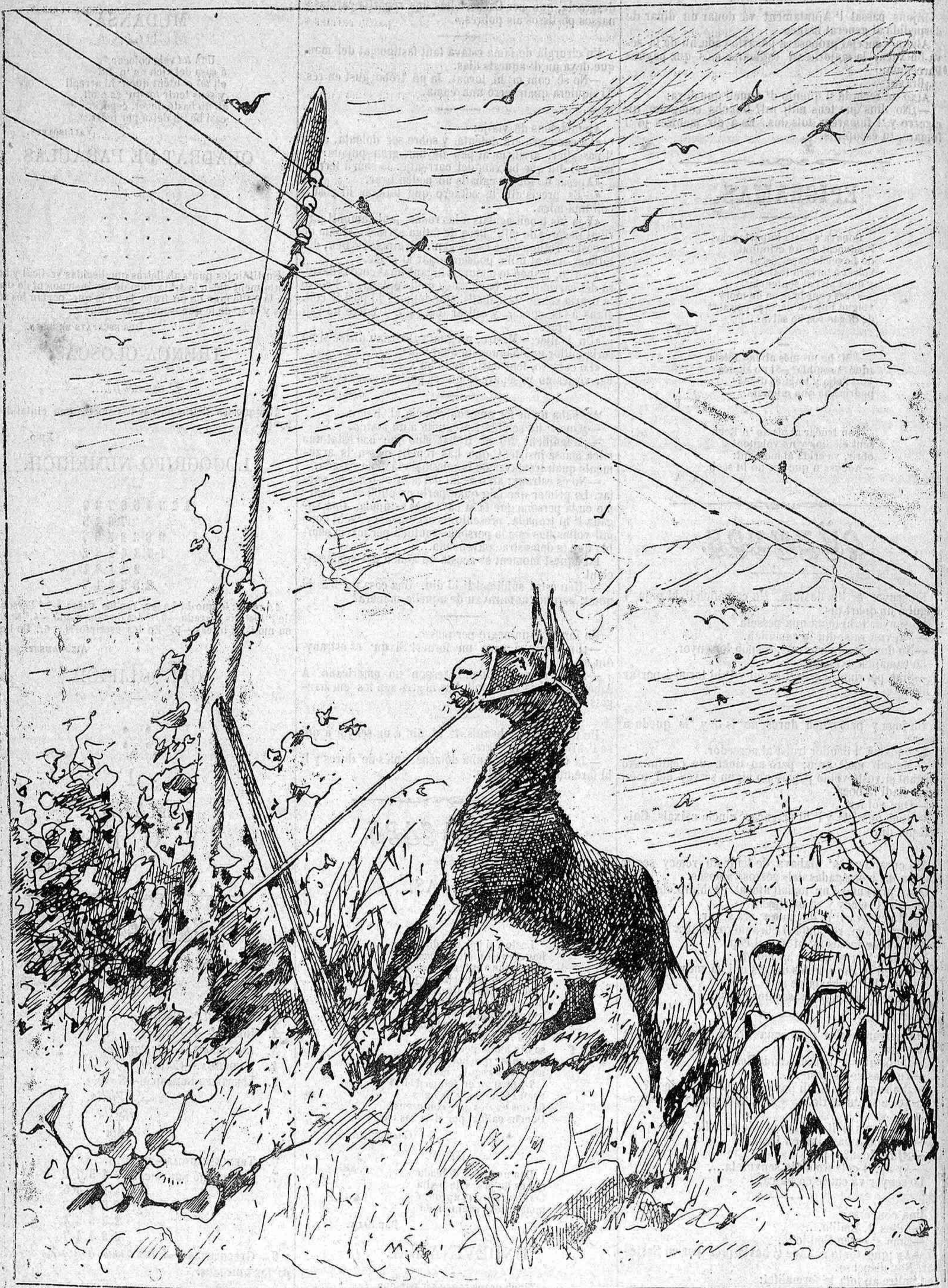
T. R. Y.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Casulla.
- IDEM 2.ª—Pillet.
- ENDAVINALLA.—Pastanaga.
- SINONIMIA.—Costa.
- LOGOGRIFO NUMERICH.—Sevilla.
Viella.
Sella.
Avi.
Vi.
- TRENCA-CLOSCAS—Malgrat.
- COMBINACIÓ NUMERICA.—3 4 5 7 2
4 2 7 3 5
7 5 4 2 3
2 7 3 5 4
5 3 2 4 7
- GEROGLIFICH.—A las casas honradas no hi ha portas tancadas.

FÁBULAS ILUSTRADAS.

¡Malviate 'l progrès!